

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 615/2023-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Združenie domových samospráv, o. z.**, Rovniankova 1667/14, Bratislava, IČO 31 820 174, zastúpeného Tkáč & Partners, s. r. o., Hrnčiarska 29, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Svk/17/2021 z 28. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv zúčastňovať sa na správe vecí verejných podľa čl. 30 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na ochranu životného prostredia podľa čl. 44 a čl. 45 ústavy, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na ochranu pred diskrimináciou podľa čl. 12 ods. 2 ústavy a slobody združovať sa podľa čl. 29 ods. 1 ústavy. Tiež namieta porušenie práv na priaznivé životné prostredie podľa čl. 37 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), dobrú správu vecí verejných podľa čl. 41 charty a účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces podľa čl. 47 charty a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSS“), ktorý navrhuje zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

II.

Skutkové východiská

2. Okresný úrad Dunajská Streda rozhodol, že spoločnosťou [REDAKOVANÉ], navrhovaná činnosť „*Sklad obilia*“ v obci [REDAKOVANÉ] sa nebude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon EIA“). Odvolanie sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu bolo zamietnuté rozhodnutím Okresného úradu Trnava, ktorý namietané rozhodnutie potvrdil.

3. Sťažovateľ proti tomu podal správnu žalobu, ktorú Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) ako nedôvodnú zamietol. Konštatoval, že sťažovateľ v konaní neuviedol žiadne konkrétne dôvody, z ktorých by vyplývalo, že navrhovaná činnosť, ktorú chce uskutočniť navrhovateľ predloženého zámeru, negatívne ovplyvní životné prostredie v danej lokalite. Sťažovateľ pri rozličných investičných zámeroch podáva námietky a žaloby, ktoré sú obsahovo totožné, nereagujúce na špecifiká jednotlivých investičných zámerov a špecifiká oblastí, v ktorých sa majú tieto realizovať. Námietku o nesprávnej aplikácii § 29 ods. 3 a § 13 zákona EIA vyhodnotil ako nedôvodnú. Investičný zámer bol zverejnený na webovej stránke Okresného úradu Dunajská Streda, odboru starostlivosti o životné prostredie a navyše pred vydaním rozhodnutia prvostupňový správny orgán listom z 22. augusta 2019 oznámil všetkým účastníkom konania, že sa môžu oboznámiť s podkladmi rozhodnutia v zmysle § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov a majú možnosť pred vydaním rozhodnutia sa k týmto podkladom aj vyjadriť do 5 dní od doručenia upovedomenia, pričom do týchto dokladov môžu nahliadnuť priamo na Okresnom úrade Dunajská Streda, odbore starostlivosti o životné prostredie. Zo strany správnych orgánov nedošlo ani k porušeniu zákona č. 43/2006 Z. z. (Aarhuský dohovor), keď prvostupňový správny orgán sprístupnil verejnosti informácie o životnom prostredí, ako aj zámer o navrhovanej činnosti a toto sprístupnenie bolo vykonané spôsobom, ktorý je v dnešnej dobe štandardný. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa neposkytnutia požadovaných dokladov zo spisu krajský súd uviedol, že úlohou správneho orgánu nie je v tomto smere poskytovať zo spisu listiny, ktoré požaduje niektorý z účastníkov, keď táto možnosť účastníkovi vyplýva priamo zo zákona, ktorý môže v rámci celého konania nahliadnuť do spisu a tieto listinné dôkazy si môže zo spisu zabezpečiť osobne na svoje náklady. Správny orgán navrhovateľovi jednoznačne určil podmienky, ktoré je povinný rešpektovať pri spracovaní ďalšieho stupňa dokumentácie stavby a v ďalšom procese konania o povolení činnosti podľa osobitných predpisov a tieto podmienky sú jasne definované. Sťažovateľ ako zainteresovaná verejnosť mohol písomne zaslať stanoviská podľa § 24 ods. 3 zákona EIA a tieto stanoviská by boli konzultované, resp. k týmto stanoviskám by bolo zaslané vyjadrenie dotknutého orgánu, resp. prvostupňového správneho orgánu. Z ustanovenia § 63 zákona EIA nevyplýva, že jedinou formou konzultácie je osobný kontakt, a teda tieto môžu byť vykonané aj písomnou formou. Krajský súd napokon uzavrel, že preskúmané rozhodnutia správnych orgánov sú odôvodnené a poskytujú dostatočný záver o tom, že navrhovaná činnosť bola zo všetkých zákonných hľadísk riadne vyhodnotená a že nemá negatívny vplyv na životné prostredie.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú NSS ako nedôvodnú zamietol. K nároku sťažovateľa na predbežné právne posúdenie NSS uviedol, že konanie o správnej žalobe je upravené v Správnom súdnom poriadku (ďalej len „SSP“), nie je dôvod subsidiárne použiť ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

5. K námietke o neposkytnutí kópií listín z administratívneho spisu NSS, vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu, konštatoval, že v tomto sa nenachádza žiadosť sťažovateľa, ktorej predmetom by bola výslovná požiadavka zaslania kópií jednotlivých konkrétnych listín, resp. podkladov. Účastníkom konania bolo oznámené, že v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku majú možnosť pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, a to do 5 dní od doručenia

oznámenia, pričom súčasne boli upozornení, že do spisu možno nahliadnuť (robiť z neho kópie, odpisy a výpisy). Zámer o navrhovanej činnosti bol v súlade s jednotlivými ustanoveniami zákona EIA zverejnený a verejnosti dostupný na webovom sídle Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky a tiež aj prostredníctvom zverejnenia dotknutou obcou [REDACTED]. Ustanovenia Aarhuského dohovoru taktiež nepredpokladajú proaktívne automatické zasielanie kópií dokumentácie.

6. Prvostupňový správny orgán v konaní o posudzovaní vplyvov zámeru „*Skład obilia*“ nenariadil ústne pojednávanie, pretože si to nevyžadovala povaha veci a v uvedenom konaní bolo verejnosti umožnené vykonať písomné konzultácie prostredníctvom zaslania odôvodneného písomného stanoviska podľa § 24 ods. 3 zákona EIA. Z obsahu § 63 zákona EIA nevyplýva, že by konzultácie za každých okolností museli byť realizované vyslovene ústnou formou. V nenariadení ústnej formy konzultácií NSS nevhliadol porušenie zákona o EIA ani Správneho poriadku. Samotný čl. 6 ods. 7 Aarhuského dohovoru predpokladá, že účasť verejnosti na rozhodovaniach o vymedzených činnostiach môže byť realizovaná nielen výlučne formou ústnou (ústne konzultácie), ale aj formou písomnou.

7. NSS uzavrel, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal všetkými relevantnými námietkami, preskúmal zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodnil, pričom neponechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorej riešenie by bolo relevantné pre posúdenie prejednávanej veci.

8. Zo strany sťažovateľa navrhovaná prejudiciálna otázka bola nekonkrétna, sťažovateľ nevysvetlil, ktoré konkrétne normy európskeho práva majú byť objasnené a aplikované v danej veci. Sťažovateľ ani neformuloval priamy návrh na prerušenie konania. Za týchto okolností NSS dospel k záveru, že nie je povinný iniciovať konanie pred Súdny dvorom Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“). NSS sám potrebu predloženia prejudiciálnej otázky nevhliadol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ NSS vyčíta, že nesprávne určil prieskum okruhov sťažnostných bodov uvedených v kasačnej sťažnosti.

10. NSS sa nezaoberal námietkami vo vzťahu k nesprávnej aplikácii ustanovení § 29 ods. 3 a ods. 13 zákona EIA.

11. NSS nesprávne vyložil povinnosť súdu poskytnúť predbežné právne posúdenie podľa § 181 ods. 2 CSP, čo je v rozpore so zásadami právnej istoty a legitímnych očakávaní. Krajský súd predbežné právne posúdenie nevykonal, jeho rozhodnutie preto muselo byť obom stranám prekvapivé.

12. NSS sa nevyrovnal s argumentáciou sťažovateľa o povinnosti zverejňovania informácií v súlade so smernicou EIA. Sťažovateľ zastáva názor, že § 24 ods. 1 písm. i) zákona EIA (povinnosť správneho orgánu zverejniť iné informácie dôležité na vydanie záverečného stanoviska alebo povolenia) je nedokonalou transpozíciou Aarhuského dohovoru a smernice EIA, keď pod pojmom povolenie sa vo svetle smernice EIA myslelo aj rozšírenie na iné rozhodnutia podľa zákona EIA, než je záverečné stanovisko. Adresátom informácií je podľa sťažovateľa široká

verejnost'. Preto aj tá fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa ako účastník daného konania nezúčastňuje, má na tieto informácie právo bez toho, aby o ne musela výslovne požiadať. Na stránke, kde bol zámer zverejnený, neboli zverejnené predpísané informácie v zmysle § 24 ods. 1 písm. i) zákona EIA.

13. Nedošlo k uskutočneniu konzultácií, čo má za následok porušenie práva účasti verejnosti na rozhodovaniach o vymedzených činnostiach. Sťažovateľ za nesprávny považuje výklad NSS vo vzťahu k § 63 zákona EIA týkajúci sa nevykonania ústnych konzultácií. Sťažovateľ je toho názoru, že výkladom tohto ustanovenia treba dospieť k záveru, že verejnost' má možnosť konzultácie počas celého správneho konania a ustanovenia Správneho poriadku týkajúce sa ústneho pojednávania sa s ohľadom na prednosť zákona EIA neuplatnia. Ak NSS považuje zaslanie odôvodneného stanoviska za konzultácie, tak sa podľa všetkého neoboznámil s celým znením zákona EIA.

14. NSS sa nedostatočne vyrovnal s požiadavkou sťažovateľa týkajúcou sa prerušenia konania a podania prejudiciálnej otázky na SD EÚ. Vo výrokovej časti rozhodnutia sa s týmito požiadavkami nevyrovnal. NSS síce konštatoval, že dospel k záveru, že nie je povinný iniciovať konanie pred SD EÚ, a sťažovateľ neformuloval priamy návrh, to ho však neoslobodzuje od povinnosti o takomto návrhu sťažovateľa rozhodnúť. NSS mal povinnosť predložiť SD EÚ prejudiciálnu otázku, či je procesný postup s využitím výlučne slovenského procesného práva za využitia výlučne vnútroštátnych interpretačných kritérií v súlade s právom EÚ. NSS má takú povinnosť aj bez toho, aby sťažovateľ takúto otázku naformuloval.

15. Sťažovateľ tiež opisuje diskreditáciu zo strany štátu a vyjadruje presvedčenie, že táto sa premietla aj do arbitrárných rozhodnutí súdov. Súdny neopodstatnene pochybujú o aktívnej legitímácii sťažovateľa. Chcú dosiahnuť nepriznanie práva sťažovateľovi, a to formálnym zamietnutím, je však zrejmé, že ide o zamietnutie pre zneužívanie práva.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

17. Úlohou správneho súdnictva nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali rozhodné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (IV. ÚS 127/2012). Rozsudok NSS, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, nemožno hodnotiť

izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

18. K námietke sťažovateľa, že NSS nesprávne určil okruh sťažnostných bodov, keď sa nezaoberal námietkami vo vzťahu k nesprávnej aplikácii § 29 ods. 3 a 13 zákona EIA, treba uviesť, že NSS v odôvodnení svojho rozsudku zhrnul kasačné námietky sťažovateľa vo vzťahu k aplikácii § 29 ods. 3 a 13 zákona EIA, pričom dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými relevantnými námietkami, preskúmal zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodnil, pričom neponechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorej riešenie by bolo relevantné pre posúdenie prejednávanej veci. NSS nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku správneho súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku rozsudku krajského súdu (bod 38, 65 a 66 rozsudku NSS). Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa s týmito námietkami riadne vysporiadal (bod 68 až 72 rozsudku krajského súdu) a osvetlil, že správny orgán na základe zisťovacieho konania dospel k zákonnému rozhodnutiu, že navrhovaná činnosť nebude podliehať posudzovaniu podľa zákona EIA, a zároveň určil podmienky, ktoré majú eliminovať alebo zmierňovať vplyv na životné prostredie. Keďže s argumentáciou sťažovateľa v žalobe sa krajský súd náležite vysporiadal, nebolo potrebné, aby na túto opakovanú argumentáciu NSS opätovne reagoval, keďže sa stotožnil s rozhodnutím krajského súdu.

19. Povinnosť súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno interpretovať ako požiadavku poskytnutia detailnej odpovede na každú jednu námietku. Z odôvodnenia súdnych rozhodnutí musia byť zrejmé odpovede na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody rozhodnutia musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nepostačuje len odkaz na relevantnú právnu úpravu. Nevyžaduje sa však, aby na každý argument strany, teda aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola v odôvodnení daná odpoveď (Ruiz Torija p. Španielsko z 9. 12. 1994). Rozsah reakcie súdu na konkrétne námietky účastníka konania je, čo sa týka šírky odôvodnenia, vždy spätý s otázkou hľadania miery. Spravidla postačuje, ak sú vysporiadané aspoň základné námietky, prípadne možno akceptovať aj odpovede implicitné (uznesenia Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 2774/09, II. ÚS 609/10). Prihliadnuc na prirodzenú racionalitu postupu súdov, ako aj správnych orgánov pri tvorbe rozhodnutí, je takýto postup vhodný najmä u veľmi obsiahlych podaní, čo je aj prípad sťažovateľa.

20. K nároku sťažovateľa na predbežné právne posúdenie sporu NSS správne poukázal na skutočnosť, že konanie o správnej žalobe je upravené v Správnom súdnom poriadku (ďalej len „SSP“) a nie je dôvod subsidiárne použiť ustanovenia CSP. Sťažovateľ nedostatočne rozlišuje medzi účelmi civilného sporového konania a správneho súdneho konania, keď trvá na nesprávnom procesnom postupe krajského súdu opomínajúcim aplikáciu § 181 ods. 2 CSP, ktorý upravuje vedenie a priebeh pojednávania pred civilným súdom, v rámci ktorého sa vykonáva dokazovanie. Správny súd nie je súdom skutkovým a dokazovanie sa vykonáva iba výnimočne v zákonom presne vymedzených prípadoch (§ 120 SSP). Účelom správneho súdneho konania je predovšetkým preskúmanie zákonnosti rozhodnutí alebo opatrení orgánov verejnej správy. Správny súd preto pri rozhodovaní o správnej žalobe nevychádza z poznatkov, ktoré získal na pojednávaní, ale primárne z obsahu administratívneho spisu (ktorý sa nepovažuje za dôkaz), a z písomných podaní účastníkov konania. S ohľadom na účel a metódy správneho súdnictva musí

byť zrejme, že neuplatnenie § 181 ods. 2 CSP nezaťažuje správne súdne konanie ústavne relevantnou vadou, pretože skutkový stav v zásade zisťuje orgán verejnej správy, a nie správny súd.

21. Obdobne vo vzťahu k námietke porušenia práva na prístup k informáciám o životnom prostredí NSS adresne vysvetlil, na základe akých úvah dospel k záveru, že vyhotovenie kópií zo spisu je možné uplatňovať aktívne z vlastnej iniciatívy. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza námietky týkajúce sa nesprávneho (neurokonformného) výkladu zákona EIA vo vzťahu k povinnosti zverejňovania informácií v súlade so smernicou EIA, ktoré ale neuviedol nielen v správnej žalobe, ale ani v kasačnej sťažnosti. Preto ich NSS ani neposudzoval a z pohľadu subsidiarity ústavnej sťažnosti nebol dôvod na to, aby boli vyhodnotené v konaní o ústavnej sťažnosti.

22. Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa nevykonania konzultácií podľa § 63 zákona EIA, NSS presvedčivo odôvodnil, že v postupe správneho orgánu ani v posúdení veci krajským súdom nevzhladol porušenia rozhodných právnych predpisov. Odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a z práva na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

23. Nemožno súhlasiť ani s námietkou, že NSS bol povinný vo výroku rozsudku rozhodnúť o návrhu sťažovateľa na podanie prejudiciálnej otázky. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neformuloval žiadnu konkrétnu otázku podstatnú pre rozhodnutie a ani nevysvetlil, ktoré konkrétne normy európskeho práva majú byť predmetom výkladu SD EÚ. Okrem toho s ohľadom na § 100 ods. 1 písm. c) SSP (obligatórne prerušenie správneho súdneho konania) správny súd nerozhoduje o návrhu účastníka vo výroku konečného rozhodnutia, ale len ak konanie preruší pre účely predloženia prejudiciálnej otázky.

24. Sťažovateľ zoširoka polemizuje so závermi uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 49/2023, ktorým bola odmietnutá jeho ústavná sťažnosť s odôvodnením, že na to, aby bol úspešný v konaní pred správnymi súdmi a jeho správanie nebolo hodnotené ako šikanóznny výkon práva, je potrebné prezentovať vecné námietky k ochrane životného prostredia v konkrétnej veci. Sťažovateľ si tento názor vykladá tak, že bola spochybnená jeho aktívna legitímácia ako zainteresovanej verejnosti. K tomu treba uviesť, že vo všeobecnosti nie je vylúčená jeho aktívna žalobná legitímácia v správnych súdnych konaniach týkajúcich sa ochrany životného prostredia a už vôbec nie z dôvodu politických tlakov či svojvôle ovplyvnenej predsudkami voči sťažovateľovi. Je však nutné, aby v konkrétnom konaní uplatňoval také námietky, ktoré súvisia s predmetom konania a ktoré nebudú formulované bez vzťahu ku konkrétnej otázke riešenej v administratívnom konaní. Už z rozsudku krajského súdu je zrejme, že tento vo všeobecnosti neupiera sťažovateľovi právo vplývať a svojimi námietkami regulovať nepriaznivé vplyvy navrhovanej činnosti na životné prostredie (bod 64 rozsudku krajského súdu).

25. NSS poskytol sťažovateľovi jasné, zrozumiteľné a výstižné odôvodnenie, pričom reflektuje na ťažiskové skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o jeho kasačnej sťažnosti. Rozsah odôvodnenia rozsudku preto nijako nevybočil z mantinelov práva na spravodlivý proces. V prípade sťažovateľa teda nemožno považovať závery rozsudku za také, ktoré by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Preto je námietka porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty zjavne neopodstatnená. Namietané porušenie hmotných práv sťažovateľa (čl. 29 ods. 1, čl. 30 ods. 1, čl. 44 a čl. 45 ústavy a čl. 37 a čl. 41 charty) je založené výlučne na porušení ústavných práv sťažovateľa procesnej povahy. Zjavná

neopodstatnenosť porušenia procesných ústavných práv sťažovateľa preto vedie k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj týchto hmotných ústavných práv. Preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

26. Namietané ustanovenie čl. 12 ods. 2 ústavy obsahuje ústavný princíp všeobecného, deklaratívneho charakteru, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Toto ustanovenie je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ak neboli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, nie je potrebné deklarovať ani porušenie tohto ustanovenia ústavy (IV. ÚS 119/07).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2023

Robert Šorl
predseda senátu